

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

12 grudnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek (przewodniczący)

SSN Władysław Pawlak

SSN Agnieszka Piotrowska (sprawozdawca)

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym 12 grudnia 2025 r. w Warszawie
skargi kasacyjnej Bank w W. Oddział w Polsce
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z 16 grudnia 2021 r., VI ACa 499/19,
w sprawie z powództwa R.W. i J.W.
przeciwko Bank w W. Oddział w Polsce
o zapłatę,

oddala skargę kasacyjną.

Władysław Pawlak

Grzegorz Misiurek

Agnieszka Piotrowska

(A.D.)

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 16 kwietnia 2019 r. Sąd Okręgowy w Warszawie oddalił powództwo J.W. i R.W. o zasądzenie od pozwanego Bank z siedzibą w W. (dalej

Bank) kwotę 326 337,80 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie z tytułu zwrotu świadczenie uiszczonego na podstawie nieważnej umowy kredytu hipotecznego.

Sąd ustalił, że w dniu 4 grudnia 2007 r. powodowie jako konsumenci zawarli z poprzednikiem prawnym pozwanego Banku umowę o kredyt hipoteczny waloryzowany (indeksowany) kursem franka szwajcarskiego (CHF), na podstawie której został im udzielony kredyt w kwocie 444 873,43 zł, indeksowany do franka szwajcarskiego (CHF), przeznaczony na zakup lokalu mieszkalnego. W uzasadnieniu wyroku Sąd szczegółowo opisał postanowienia umowy oraz sposób jej wykonywania przez strony. Aneks z 13 września 2011 r. do umowy umożliwiał spłatę rat kredytu w CHF. Powodowie nadal spłacają ten kredyt.

Sąd Okręgowy ocenił, że wbrew stanowisku powodów, umowa kredytu jest ważna, nawet przy przyjęciu abuzywności wskazanych przez powodów § 7 ust.4 i § 9 ust.2 pkt 1 regulaminu stanowiącego integralną część umowy. Skutkiem abuzywności klauzul przewidzianym w art. 385¹ § 1 k.c. jest jedynie ich bezskuteczność; w pozostałym zakresie umowa wiąże zatem strony, zaś jej postanowienia uznane za abuzywne powinny i mogą być uzupełnione w oparciu o odpowiednie postanowienie wynikające z ustawy, z zasad współżycia społecznego lub z ustalonych zwyczajów (art. 56 k.c.). Odnosząc się do takiej możliwości, Sąd Okręgowy wskazał, że w miejsce jednostronnie ustalanych i stosowanych arbitralnie przez pozwanego kursów waluty indeksacji (kupna i sprzedaży), możliwe jest zastosowanie obiektywnego i weryfikowalnego przez obie strony kursu waluty, którym, zgodnie z ustalonym zwyczajem, jest średni kurs ogłaszany przez Narodowy bank Polski (NBP), albowiem zasadne jest zastosowanie przez analogię art. 41 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 r. Prawo wekslowe. Z podanych przyczyn oddalił powództwo o zapłatę jako pozbawione podstaw.

Po rozpoznaniu apelacji powodów, Sąd Apelacyjny w Warszawie, wyrokiem z 16 grudnia 2021 r. zmienił wyrok Sądu Okręgowego w punkcie pierwszym częściowo w ten sposób, że zasądził od pozwanego na rzecz powodów kwotę 324 161,20 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 8 grudnia 2021 r. do dnia zapłaty oraz oddalił ich apelację w pozostałej części.

Sąd odwoławczy podzielił ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji, dokonując jednak ich odmiennej oceny prawnej. Ustalił ponadto uzupełniając, że w okresie objętym żądaniem, powodowie spłacili z tytułu kredytu kwotę 106 743,43 zł oraz kwotę 59 137,70 CHF. W uzasadnieniu wyroku Sąd Apelacyjny, powołując się na orzecznictwo Sądu Najwyższego i Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (TSUE) wskazał, że wbrew stanowisku Sądu pierwszej instancji, konsekwencją uznania postanowień umownych za niedozwolone jest ich eliminacja z umowy, co, przy niedopuszczalności ich substytuowania oraz zastosowania w celu rozliczeń stron średniego kursu NBP, prowadzi do upadku umowy jako nieważnej i powoduje powstanie uprawnienia powodów do żądania zwrotu uiszczonych na rzecz pozwanego kwot jako świadczenia nienależnego.

Sąd Apelacyjny nie uwzględnił podniesionego przez pozwanego Bank w toku postępowania apelacyjnego zarzutu zatrzymania, albowiem uznał, że po pierwsze umowa kredytu nie jest umową wzajemną, zaś po drugie, pozwany Bank nie udowodnił doręczenia powodom, na ich adres, materialnoprawnego oświadczenia pozwanego o skorzystaniu z tego prawa. Pismo procesowe pozwanego zawierające zarzut procesowy i dołączone do niego oświadczenie o charakterze materialnoprawnym zostało nadane na adres pełnomocnika powodów, który nie legitymuje się pełnomocnictwem materialnym do działania w ich imieniu, a ponadto zaprzeczył, aby to pismo otrzymał. Pozwany nie przedstawił zaś dowodu jego skutecznego doręczenia na adres pełnomocnika powodów.

W skardze kasacyjnej wniesionej od opisanego wyroku pozwany Bank zarzucił naruszenie:

- art. 385¹ § 1 k.c. w zw. z art. 4 ust. 2 dyrektywy Rady 93/13/EWG z 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz. Urz. UE L.95 z 21 kwietnia 1993 r.- dalej dyrektywa 93/13) przez brak wyodrębnienia i odróżnienia klauzul ryzyka walutowego, dotyczących zastosowania indeksacji zobowiązania kredytowego kursem waluty obcej i klauzul spreadowych odsyłających do stosowanych przez kredytodawcę kursów waluty obcej, przez przyjęcie, że określają one główne świadczenia stron,

- art. 385¹ § 1 k.c. w zw. z art. 4 ust. 2 dyrektywy 93/13 przez błędne przyjęcie, że postanowienia umowne dotyczące indeksacji kredytu kursem waluty obcej nie zostały sformułowane w sposób jednoznaczny,
- art. 385¹ § 1 i 2 k.c. przez błędne przyjęcie, że postanowienia umowne dotyczące indeksacji kredytu kursem waluty obcej są niedozwolone, jako sprzeczne z dobrymi obyczajami i rażąco naruszające interesy konsumenta;
- art. 69 ust. 3 ustawy z 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (Dz.U. nr 140, poz.939 ze zm., dalej „prawo bankowe”) , art. 65 k.c. oraz art. 358 § 2 k.c. w zw. z art. 6 ust. 1 dyrektywy 93/13 przez nieprzyjęcie przez Sąd, że przy wykładni umowy kredytu jest dopuszczalne odwołanie się do bezwzględnie obowiązującego i bezpośrednio stosowanego przepisu prawa krajowego w postaci art. 69 ust. 3 prawa bankowego, do wykładni oświadczeń woli stron w myśl art. 65 k.c. lub normy dyspozytywnej w postaci art. 358 § 2 k.c. w miejsce uznanych za niedozwolone postanowień umownych;
- art. 385¹ § 2 k.c. w związku z art. 6 ust. 1 dyrektywy 93/13 oraz w związku z motywem dwudziestym pierwszym dyrektywy 93/13 przez przyjęcie, że wskutek stwierdzenia niedozwolonego (nieuczciwego) charakteru całego mechanizmu indeksacji zastosowanego w umowie dochodzi do wyeliminowania z umowy postanowień indeksacyjnych dotyczących zasad wypłaty oraz spłaty kredytu, a w konsekwencji do upadku umowy;
- art. art. 385¹ § 1 k.c. w zw. z art. 3 ust. 1 i art. 4 ust. 2 dyrektywy 93/13 przez przyjęcie, że powodowie nie zostali należycie poinformowani o skutkach ryzyka kursowego i jego wpływu na wysokość zobowiązania kredytowego,
- art. 496 k.c. i 497 k.c. przez ich niezastosowanie, polegające na przyjęciu, że pozwanemu nie przysługuje prawo zatrzymania, dopóki druga strona nie zaofiaruje zwrotu otrzymanego świadczenia albo nie zabezpieczy roszczenia o zwrot, gdyż w niniejszej sprawie brak jest podstaw do uznania umowy kredytu za umowę wzajemną.

Formułując te podstawy, pozwany Bank wniósł o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Nie są uzasadnione rozbudowane zarzuty pozwanego dotyczące naruszenia art. 385¹ k.c. w związku ze wskazanymi w podstawach kasacyjnych przepisami kodeksu cywilnego, prawa bankowego oraz dyrektywy 93/13. Kwestie w nich poruszone zostały już rozważone i rozstrzygnięte w orzecznictwie Sądu Najwyższego oraz Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (TSUE), w świetle którego nie doszło do naruszenia przytoczonych w skardze norm prawnych.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że istnieje ścisłe powiązanie klauzuli ryzyka walutowego i klauzuli *spreadu* walutowego polegające na tym, że klauzula ryzyka walutowego nie może funkcjonować bez klauzuli kursowej określającej przeliczenie zobowiązań stron w celu ustalenia wysokości ich świadczenia - wysokości kapitału kredytu wypłaconego przez bank i wysokości rat spłacanych przez kredytobiorcę. Klauzula *spreadowa* nie ma racji bytu w umowie, w której nie zastosowano mechanizmu przeliczeniowego i związanego z nim narażenia konsumenta na ryzyko kursowe. W konsekwencji obie te klauzule, składające się na, przyjęty w umowach kredytowych, mechanizm przeliczeniowy (waloryzacyjny, indeksacyjny), są ze sobą ściśle powiązane, a ich rozszczepienie byłoby zabiegiem sztucznym (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 8 listopada 2022 r., II CSKP 1153/22).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego dominuje aktualnie pogląd (po początkowym okresie przyjmowania poglądu przeciwnego), że klauzule kształtujące mechanizm indeksacji, zastrzeżone w umowie kredytu złotowego indeksowanego do waluty obcej (lub denominowanego w walucie obcej) określają główne świadczenia stron (zob. wyroki Sądu Najwyższego z 11 grudnia 2019 r., V CSK 382/18, OSNC-ZD 2021, Nr 2, poz. 20; z 4 kwietnia 2019 r., I CSK 159/17; z 9 maja 2019 r., I CSK 242/18; z 21 czerwca 2021 r., I CSKP 55/21 oraz z 3 lutego 2022 r., II CSKP 459/22).

Skarżący zarzucił wadliwe przyjęcie przez Sąd drugiej instancji, że postanowienia umowy stron przewidujące indeksację kredytu kursem waluty obcej nie zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Zarzut ten jest niezasadny,

albowiem w orzecznictwie Sądu Najwyższego i TSUE wyjaśniono już, że wymaganie wyrażenia postanowienia umownego w sposób jednoznaczny, prostym i zrozumiałym językiem jest spełnione, gdy umowa przedstawia konsumentowi w sposób przejrzysty działanie mechanizmu waloryzacyjnego tak, aby konsument był w stanie oszacować, w oparciu o jednoznaczne i zrozumiałe kryteria, wpływające dla niego z tej umowy konsekwencje ekonomiczne związane z zaciągnięciem wieloletniego zobowiązania kredytowego waloryzowanego kursem waluty obcej. Konsument powinien być jasno poinformowany przez bank, że podpisując umowę kredytu indeksowanego do waluty obcej, ponosi przez cały okres obowiązywania umowy nieograniczone niczym ryzyko kursowe, które z ekonomicznego punktu widzenia może okazać się dla niego trudne do udźwignięcia w przypadku silnej deprecjacji waluty, w której otrzymuje wynagrodzenie (zob. wyroki TSUE z 10 czerwca 2021 r., C - 776/19, C - 782/19; z 30 kwietnia 2014 r., C-26/13 oraz z 20 września 2017 r., C-186/16, a także wyrok Sądu Najwyższego z 13 maja 2022 r., II CSKP 464/22). W wyroku z 10 czerwca 2021 r., C - 776/19, C - 782/19 TSUE wyjaśnił, że wykładni art. 3 ust. 1 Dyrektywy 93/13 należy dokonywać w ten sposób, że warunki umowny kredytu, które powodują skutek w postaci ponoszenia nieograniczonego ryzyka kursowego przez kredytobiorcę, mogą doprowadzić do powstania znaczącej nierównowagi wynikających z tej umowy kredytu praw i obowiązków stron ze szkodą dla konsumenta, jeśli przedsiębiorca nie mógłby racjonalnie oczekiwać, przestrzegając wymogu przejrzystości w stosunku do konsumenta, że ten konsument zaakceptowałby, w następstwie indywidualnych negocjacji, nieproporcjonalne ryzyko kursowe, które wynika z takich warunków. W uzasadnieniu wyroku z 27 listopada 2019 r. II CSK 483/18, Sąd Najwyższy podniósł, że nie jest wystarczające wskazanie w umowie, że ryzyko związane z zmianą kursu waluty ponosi kredytobiorca oraz odebranie od niego oświadczenia o standardowej treści, że został poinformowany o ponoszeniu ryzyka wynikającego ze zmiany kursu waluty oraz przyjął do wiadomości i akceptuje to ryzyko. Wprowadzenie do umowy kredytowej zawieranej na wiele lat mechanizmu działania ryzyka kursowego, wymagało szczególnej staranności Banku w zakresie wyraźnego wskazania zagrożeń wiążących się z oferowanym kredytem, tak by konsument miał pełne rozeznanie konsekwencji ekonomicznych zawieranej umowy. W takim stanie

rzeczy przedkontraktowy obowiązek informacyjny w zakresie ryzyka kursowego powinien zostać wykonany w sposób jednoznacznie i zrozumiale unaoczniający konsumentowi, który z reguły posiada elementarną znajomość rynku finansowego, że zaciągnięcie tego rodzaju kredytu jest bardzo ryzykowne. Ochrona konsumenta może zostać zapewniona jedynie wtedy, gdy uwzględnione zostaną jego rzeczywiste i tym samym bieżące interesy, a nie interesy, jakie miał w okolicznościach istniejących w chwili zawarcia danej umowy.

Klauzule waloryzacyjne, które określają główne świadczenia stron i nie zostały wyrażone w umowie kredytu w sposób jasny i precyzyjny, podlegają badaniu pod kątem spełnienia przesłanek z art. 385¹ § 1 k.c. Nie jest zasadny kasacyjny zarzut wadliwego przyjęcia przez Sąd Apelacyjny, iż postanowienia umowne dotyczące indeksacji kredytu stanowią niedozwolone postanowienia umowne. Abuzowność tych klauzul została już przesądzona w orzecznictwie Sądu Najwyższego i TSUE, w którym wyjaśniono, że postanowienia umowy (regulaminu), określające zarówno zasady przeliczenia kwoty udzielonego kredytu na złotówki przy wypłacie kredytu, jak i spłacanych rat na walutę obcą, pozwalające bankowi swobodnie kształtować kurs waluty obcej, mają charakter niedozwolonych postanowień umownych, gdyż kształtują prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy. Sprzeczność z dobrymi obyczajami i naruszenie interesów konsumenta polega w tym przypadku na uzależnieniu wysokości świadczenia banku oraz wysokości świadczenia konsumenta od swobodnej decyzji banku. Zarówno przeliczenie kwoty kredytu na złotówki w chwili jego wypłaty, jak i przeliczenie odwrotne w chwili wymagalności poszczególnych spłacanych rat, służy bowiem określeniu wysokości świadczenia konsumenta. Takie postanowienia, które uprawniają bank do jednostronnego ustalenia kursów walut, są nietransparentne i pozostawiają pole do arbitralnego działania banku; obarczają kredytobiorcę nieprzewidywalnym ryzykiem oraz naruszają równorzędność stron. Są one niedopuszczalne, niezależnie od tego, czy swoboda przedsiębiorcy (banku) w ustaleniu kursu jest pełna, czy też w jakiś sposób ograniczona, np. w razie wprowadzenia możliwych maksymalnych odchyleń od kursu ustalanego z wykorzystaniem obiektywnych kryteriów (zob. wyroki Sądu Najwyższego z 22 stycznia 2016 r., I CSK 1049/14, OSNC 2016, Nr 11, poz. 134; z 1 marca

2017 r., IV CSK 285/16; z 27 lutego 2019 r., II CSK 19/18 oraz z 11 grudnia 2019 r., V CSK 382/18, OSNC-ZD 2021, Nr 2, poz. 20).

W świetle ustabilizowanego już orzecznictwa Sądu Najwyższego i TSUE nie zasługuje na uwzględnienie kasacyjny zarzut pozwanego, że Sąd drugiej instancji nie zastosował art. 69 ust. 3 prawa bankowego ani art. 358 § 2 k.c. w celu zastąpienia wynikającego z abuzywnych klauzul umownych kursu CHF ustalanego przez Bank w jego tabeli kursów walut obcych, kursem średnim CHF, ustalonym przez Narodowy Bank Polski (NBP). Sąd Najwyższy wyraził ponadto w swoich orzeczeniach pogląd, że nie jest skuteczne powoływanie się przez Bank na art. 65 k. c. jako uzasadniający przeprowadzenie wykładni umowy kredytu po eliminacji z niej abuzywnych klauzul przeliczeniowych w sposób zmierzający do utrzymania tej umowy. Proponowane przez pozwanego zabiegi sprowadzałyby się bowiem, w istocie, do zmiany treści klauzuli indeksacyjnej, prowadząc do zmiany jej rozumienia przez wprowadzenie odesłania do wartości rynkowej CHF. Groziłoby to ryzykiem dalszego pogorszenia sytuacji konsumenta dotkniętego nadużyciem, gdyby strona, która narzuciła niedozwolone postanowienie umowne wywodziła, że nie zawarłaby umowy z jego pominięciem. Takie rozwiązanie stałoby w sprzeczności z celami prewencyjnymi dyrektywy 93/13 w postaci zniechęcenia przedsiębiorców do wykorzystywania w zawieranych umowach nieuczciwych postanowień umownych (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 8 listopada 2022 r., II CSKP 1153/22).

Abuzywne klauzule indeksacyjne są od początku, z mocy samego prawa, dotknięte bezskutecznością na korzyść kredytobiorcy, chyba że konsument następnie udzieli świadomej i wolnej zgody na te klauzule i w ten sposób przywróci ich skuteczność z mocą wsteczną (zob. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego - zasada prawna - z 7 maja 2021 r., III CZP 6/21, OSNC 2021, Nr 9, poz. 56), czego powodowie w tej sprawie nie uczynili. Nie jest zatem dopuszczalne zastosowanie do rozliczeń stron średniego kursu Narodowego Banku Polskiego w oparciu o art. 358 § 2 k.c. (zob. wyroki Sądu Najwyższego z 8 listopada 2022 r., II CSKP 1153/22 i z 31 stycznia 2023 r., II CSKP 941/22). Postulat zastąpienia (substytucji) abuzywnych klauzul kursowych odwołaniem do kursu średniego Narodowego Banku Polskiego nie uwzględnia koniecznego warunku tego rodzaju zastąpienia, zgodnie z którym - w świetle powołanego utrwalonego orzecznictwa

- wchodzi ono w rachubę tylko wtedy, gdyby jego brak narażał konsumenta, przez upadek umowy w całości, na szczególnie niekorzystne skutki, przy czym decydujące w tym zakresie jest zdanie konsumenta.

Jeżeli bez niedozwolonych postanowień umownych umowa nie może obowiązywać i nie zaszły przesłanki umożliwiające zastosowanie regulacji zastępczej, a konsument - tak jak ma to miejsce w okolicznościach sprawy - postanowień abuzywnych nie potwierdził, nie udzielając następnie świadomej i wolnej zgody na te klauzule i tym samym odmawiając przywrócenia im skuteczności z mocą wsteczną, (zob. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 7 maja 2021 r., III CZP 6/21, OSNC 2021, Nr 9, poz. 56; uchwała Sądu Najwyższego z 16 lutego 2021 r., III CZP 11/20, OSNC 2021, Nr 6, poz. 40; wyroki TSUE z 3 października 2019 r., C-260/18 i z 29 kwietnia 2021 r., C-19/20 oraz wyroki Sądu Najwyższego z 11 grudnia 2019 r., V CSK 382/18, OSNC-ZD, 2021, Nr 2, poz. 20; z 16 września 2021 r., I CSKP 166/21 i z 20 lutego 2023 r., II CSKP 809/22), umowę kredytu należy uznać za trwale bezskuteczną (nieważną) na podstawie art. 58 k.c. (zob. wyroki Sądu Najwyższego z 16 września 2021 r., I CSKP 166/21; z 25 lipca 2023 r., II CSKP 1487/22; z 25 października 2023 r., II CSKP 820/23; z 9 stycznia 2024 r., II CSKP 874/22 oraz z 6 września 2024 r., II CSKP 1644/22).

Skarżący sformułował ponadto w skardze zarzut naruszenia art. 496 k.c. i art. 497 k.c. przez nieuwzględnienie podniesionego przez pozwanego na etapie postępowania apelacyjnego zarzutu zatrzymania, wskutek wadliwego przyjęcia przez Sąd Apelacyjny, po pierwsze, że umowa kredytu nie jest umową wzajemną oraz po drugie błędnego uznania, że oświadczenie o skorzystaniu z zarzutu zatrzymania nie dotarło do powodów, a zatem nie zostało im skutecznie złożone.

W uchwale składu siedmiu sędziów z 28 lutego 2025 r., III CZP 126/22 (OSNC 2025/11/97) Sąd Najwyższy orzekł, że umowa o kredyt bankowy, określona w art. 69 ust. 1 prawa bankowego jest umową wzajemną. Stanowisko to, jak wynika z motywów uchwały, dotyczy również kredytów powiązanych z walutą obcą, bez względu na ich indeksowany lub denominowany charakter. Z poglądem tym należy się zgodzić, odsyłając w tym miejscu do uzasadnienia przywołanej uchwały bez potrzeby jego przytaczania i powielania w tym miejscu. Nie oznacza to jednak

zasadności sformułowanego przez pozwanego zarzutu, albowiem z ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd Apelacyjny wynika, że, dostrzegając złożenie przez pozwanego w dniu 10 grudnia 2021 r. do akt sprawy pisma Banku datowanego 2 grudnia 2021 r., adresowanego do obojga powodów i zawierające oświadczenie Banku o skorzystaniu z prawa zatrzymania (k. 462-463 akt sprawy), Sąd drugiej instancji ustalił, że pozwany nie przedstawił dowodu doręczenia tego pisma ani bezpośrednio powodom ani też ich pełnomocnikowi procesowemu, który zanegował twierdzenie Banku o doręczeniu mu tego pisma.

Zagadnienie, czy określone pisemne oświadczenie rodzące określone skutki materialnoprawne, zostało doręczone adresatowi, stanowi przedmiot oceny dowodów i ustalenia faktów przez Sąd *meriti*. Ustalenia, przyjęte za podstawę faktyczną zaskarżonego orzeczenia, wiążą Sąd Najwyższy przy rozpoznaniu skargi kasacyjnej (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), a zarzuty dotyczące oceny dowodów i ustaleń faktycznych nie mogą stanowić podstawy skargi kasacyjnej (art. 398³ § 3 k.p.c.).

Z tej perspektywy, ustalenie przez Sąd Apelacyjny, że datowane 2 grudnia 2021 r. oświadczenie Banku o skorzystaniu z prawa zatrzymania nie zostało doręczone powodom, a zatem nie odniosło związanego z nim skutku prawnego zatrzymania, usuwają się spod kontroli kasacyjnej.

W tym stanie rzeczy, orzeczono, jak w sentencji (art. 398¹⁴ k.p.c.).

Władysław Pawlak Grzegorz Misiurek Agnieszka Piotrowska

(A.D.)

[r.g.]